

Povala vyzerala dosť zanedbane. Všade prach a pavučiny, lenže tie ma ani náhodou neodradili. Najradšej by som okamžite prekutral každý kút, ale vedel som, že to nestihnem. Opatrne som preto vykročil po známom chodníčku, vedúcom k oknu a internetovej anténe. Keďže ma tentoraz dedo nestrážil, mal som čas dôkladne sa poobzerať.

Pod šikmou strechou boli police plné harabúrd. Hlas v hlave mi vravel, aby som sa tam šiel hneď pohrabať. Ale neposlúchol som ho. Chcel som využiť čas na spoznanie celej povaly. Haraburdy prídu na rad neskôr. A tak som sa tam pomotal. Najprv som sa príšerne bál, že stúpim mimo niektorej hrady a prepadnem sa babke rovno na hlavu. Aj keď, úprimne, vôbec som sa na povale nevedel zorientovať. Netušil som, ponad ktorú izbu práve prechádzam, a tak som pre istotu našlapoval úplne potichu.

Pôjd sa mi zdal obrovský. Predeľovalo ho zopár komínov, ale ani tie mi nenašepkali, ku ktorej izbe patria. Všade však bolo čosi položené či pohodené, niečo bolo poprekryvané starými handrami, niečo ležalo len tak zaprášené. Mal som pocit, že do konca prázdnin mám naozaj čo robiť.

V nose ma odrazu poštekli prach a ja som nečakane kýchol. Rýchlo som si prikryl nos aj ústa, ale neskoro. Kýchanec bol vonku. V nose ma znovu zaštekli, dokelu, to ten prach, a ja som znovu kýchol. Tentoraz tlmene. Nutkanie na kýchanie však neprestávalo, a tak, či som chcel alebo nie, musel som povalu opustiť. A vtedy nastal problém.

Rebrík som síce poskladal, ale ťažké dvierka sa mi podarilo podvihnúť iba trošku. Tá troška bola taká minimálna, že v žiadnom prípade nestačila na zatvorenie dvierok. Bol som v keli.